

skulde være Anledning til at yde ham en aarlig Understøttelse. Disse to Henvisninger kan jeg altsaa modtage.

Derimod har et Mindretal af Finansudvalget foreslaaet at henvise et Andragende fra pensioneret Landpostbud P. Nielsen ved Barrit Station, og denne Henvisning kan jeg ikke modtage. Budet blev pensioneret i Henhold til de almindelige Pensionsregler, og hans Pension blev sat til 370 Kr. om Aaret. Han mente at kunne blive pensioneret efter Reglerne i Pensionslovens § 3, 3die Stykke, der hjemler, at den, der ved Udførelsen af sin Tjeneste har paadraaget sig en Svagthed, kan faa $\frac{2}{3}$ af sin pensionsgivende Indtægt i Pension. Budet har selv erklæret, at han for mange Aar siden har paadraaget sig en Synssvækkelse som Følge af gastrisk Feber, og rent bortset fra, at det ikke er blevet godtgjort, at denne Svagthed er erhvervet i Tjenesten, vil man alene af den Grund ikke kunne tilstaa ham den søgte Pensionsforhøjelse, at den Svagthed, han paaberaaber sig, ikke er foranlediget ved nogen Tilskadekomst.

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) brugte meget stærke Ord om min Uvillie til at modtage dette Andragende under min Forhandling med Udvalget og mente, at hvis jeg havde stillet mig velvilligt overfor Andragendet, var Flertallet af Udvalget antagelig ogsaa gaaet ind paa en Henvisning. Men det kan ikke nytte, at det ærede Medlem tror, at jeg kan lave Lovene om ved at modtage en Henvisning af den Art. Dette Andragende gaar ud paa, at Manden skal have sin Pension beregnet efter Pensionslovens § 3, 3die Stykke, med $\frac{2}{3}$ af den pensionsgivende Indtægt. Men dette ser jeg mig ikke i Stand til at skaffe Manden, saa skulde Loven først laves om. Jeg har altsaa af disse Grunde maattet afvise Andragendet. Om der kan findes andre Udveje end den, Manden har peget paa i sit Andragende, kan jeg ikke her paa Stedet sige noget om, dertil maa jeg først have anstillet en mere indgaaende Undersøgelse af hele dette Forhold, men det kan jo vise sig, navnlig ogsaa hvis Manden senere skulde henvende sig til Ministeriet.

De ærede Medlemmer fra Ruds-Vedby og Slagelse have stillet Ændringsforslag om at henvise Andragendet under Betænkningens Nr. 35 fra forhenværende Landpostbud L. I. P. Sørensen af Finderup pr. Høng om Forhøjelse af hans Pension, og dette Ændringsforslag maa jeg ligeledes anmode Tinget om at forkaste. Andra-

gerens Pension blev først ansat efter den Løn, han oppebar ved sin Afsked, idet man efter at have ladet anstille Lægebedømmelse af hans Forhold mente, at de i Tuberkulose-loven indeholdte Regler ikke kunde komme til Anvendelse paa ham, og Pensionen blev da fastsat til 112 Kr. 39 Øre. Han søgte derefter om, at hans Pension maatte blive beregnet efter Gennemsnit af de sidste 5 Aars Lønning, og efter at der paa ny var tilvejebragt forskellige Lægeerklæringer, udtalte Postlægen, at man, efter hvad der nu var oplyst, kunde forsvare at pensionere ham efter Tuberkulose-lovens Regler, og efter at Postlægen var kommen med denne Udtalelse, blev det af Ministeriet bestemt, at han skulde pensioneres efter disse Regler, og i Henhold hertil fik han en Pension af 222 Kr., nemlig $\frac{2}{3}$ af hans Løn, der var 333 Kr. Til nu at forhøje den ham tilstaaede Pension savnes der, som ærede Medlemmer ville vide, fuldstændig Hjemmel, idet Loven udtrykkelig kræver, at Pensionen skal beregnes efter den Løn, vedkommende oppebærer ved sin Afsked.

Nu siger det ærede Medlem fra Ruds-Vedby i sine Udtalelser om Sagen, at den Gang, han gik over til den ny Route, var han saa svag, at Postbestyrelsen burde have sørget for, at han havde faaet sin Afsked. Derom er der ikke mig noget bekendt, og jeg maa antage, at naar jeg faar undersøgt denne Side af Sagen, viser det sig, at det ikke har forholdt sig saaledes. Der kan altid været delte Meninger om, hvor svagt et Menneske er, og jeg maa formode, at han selv meget har ønsket at komme over paa den ny Route. Men jeg skal lade dette Forhold nærmere undersøge og maa indtil videre gaa ud fra, at det efter denne nærmere Undersøgelse viser sig, at Forholdet ikke har været saaledes, at Postbestyrelsen burde have haft Opmærksomheden henvendt derpaa.

Ordføreren (Nørhøve): Jeg takker den højtærede Minister for hans velvillige Udtalelser om de to Andragender, som Udvalget foreslaar at henvise. Overfor det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der tror at vide, at hvis Ministeren havde stillet sig anderledes, vilde Flertallet være gaaet med til at henvise Andragendet under Betænkningens Nr. 22, skal jeg sige, at det har det ærede Medlem ingen Ret til at sige. At Udvalget har været velvilligt stemt saavel overfor dette Andragende som overfor det Andragende, som det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L.